

at forstaa for dem dernede, og en Ballet, om hvilken man kan sige, at den ligger saa fjernt som noget fra at repræsentere dansk Indsats paa denne Kunststarts Omraade. Thi Musikken, som er det værdifulde ved den, er jo skrevet af en finsk, højt begavet Musiker; i øvrigt er det en Ballet, hvis aandelige Retning er saa ganske modsat det, som er det ejendommelige for dansk Kunst paa dette Omraade.

Det forekommer mig at være ganske utilladeligt, at det kongelige Teater repræsenterer dansk dramatisk Kunst paa den Maade i Udlandet, og det kan kun trøste en meget lidt, at man ved, at der omtrent ikke har været nogen Fransk, der har forstaaet eller blot været Vidne til denne Opførelse, men at det var danske rejsende, der sad dernede og klappede ad dette Foretagende. Overhovedet har man gennem Bladenes Referater haft et levende Indtryk af, hvor tvivlsom Betydningen af denne Forestilling dernede har været, idet det svinger mellem Succes og Fiasko. Efter de private Udtalelser, jeg har faaet af Folk, som jeg har Tiltro til, vil jeg nærmest antage, at Sandheden ligger i Nærheden af Fiasko. Men det forekommer mig altsaa, at der fra Statens Side vel maatte kunne stilles Krav til Teatrets Ledelse, ogsaa naar Talen er om den Slags Udflugter.

Jeg skal samle, hvad jeg har sagt her, i det gamle Ord, at man skal lade være at aarelade Underdancerne, saa de falder i Afmagt; det er en Enevoldskonge, som har sagt det. Min Stilling til det kongelige Teater er den, at jeg finder, det er rimeligt, at man aarelader os samfundsmæssigt set til Fordel for Kunsten, ogsaa til Fordel for det kongelige Teater, men at man ikke skal aarelade Underdancerne, saadan at de falder i Besvimelse, og det er det, der sker, naar man præsterer et kongeligt Teater, saaledes som det er i Øjeblikket. Derfor vil jeg sætte megen Pris paa, om den højtærede Minister snart vilde fremsætte Forslag om Teatret. Jeg mener, at man ikke kommer nogen Vegne ved, at vi nu nedsætter Udvalget om det foreliggende Lovforslag. Vi maa have Besked direkte fra Ministeren om, hvad han tænker sig.

Jeg for mit Vedkommende mener, at alene af økonomiske Grunde er Dobbelt-sceneløsningen den rette, saa meget mere

som det er mig bekendt, at der i Øjeblikket foreligger et Forslag til Løsning af Dobbelt-sceneproblemet, som i hvert Fald er det fortrinligste, som hidtil har foreligget, som er anbefalet fra kunstnerisk Side, baade fra Teatrets Side og de kongelige Bygningsinspektørers, baade den nuværende og den forrige, og som i det hele taget er af en saa fortræffelig Karakter baade arkitektonisk set og teaterteknisk set, at det forekommer mig, at der var god Grund til at vente, at Ministeren, naar han er gjort opmærksom paa dette og er kendt med dette Forslag, havde fremsat allerede nu sine Tanker om Spørgsmaalet Dobbelt-scenen. Det var der Grund til at vente nu, da man tilmed er naaet til at faa et Forslag, som byder en betydelig Besparelse i Forhold til alle de tidligere Forslag; det er altsaa Arkitekt Valdemar Thisted's Forslag, jeg siger til, som er det bedste — det maa man i alt Fald sige —, der hidtil er fremsat, og fuldt tilfredsstillende.

Men jeg siger igen: samtidig maa der ske fra Ministerens Side en Stillingtagen til det kunstneriske Problem, det vil sige først og fremmest til Repertoirespørgsmaalet og Instruktionsproblemet. Det forbavser mig i høj Grad, at man trods gentagne Henvendelser til Ministeren ikke har kunnet faa Ministeren til at støtte Antagelsen af en fast Instruktør for det kongelige Teater, naar man tilmed har en Mand, som er særlig egnet dertil, en Mand som Dr. Rostrup, der har virket foreløbig ved det kongelige Teater i sidste Sæson, og en Mand, som Teatret trænger til af den Grund, at han ikke alene har den nødvendige Teaterkultur, men ogsaa den aandelige Kultur, hvad allerede giver sig derigennem, at han har studeret og taget Doktorgraden, og at han sikkert er den første Kender med Hensyn til alt Teater-væsen og Teaterkultur, vi har herhjemme i Øjeblikket.

Men i hvert Fald, hvad enten det bliver ham eller en anden, maa der ansættes en Mand, som har Ansvar for kunstnerisk. Man kan ikke vedblive med den tilfældige Løben fra den ene til den anden Instruktør, hvorved man kommer i Strid med de bestemte Forpligtelser, som, kan man sige, var paalagt Undervisningsministeriet gennem Sparekommissionens Indstilling. Denne overvejede nøjagtigt dette i sin Tid og erklærede